

SIMINA-MARIA TERIAN-ROMANIAN TEXTEMES. AN APPROACH FROM THE PERSPECTIVE OF INTEGRAL LINGUISTIC-THE EUROPEAN INSTITUTE IAȘI, 2015

Codruța Cozma

**PhD. student, Technical University of Cluj-Napoca, North University Center of
Baia Mare**

Abstract: The Romanian texts are distinguished by their variety and multitude and are a huge source of expressiveness, but also a challenge for linguistic analysis. Simina-Maria Terian has elaborated a very well articulated work in which she studied the nature of these syntagmatic structures and their textual-discursive concretisation, both in the media and in the literary works.

The verbal language characterizes human communication and is customized by the expression of each speaker. Also, the free use of words is intertwined with repetitive speech sequences through which the locator refers to the idiomatic tradition and adds more authority to his own discourse. Repeated speech units have an important role to play in the meaning of the literary text analyzed and contribute to the evocation of a passed world.

Keywords: texteme, repeated speech, idiomatic competence, integral linguistics.

Simina-Maria Terian este lector la Facultatea de Litere a Universității „Lucian Blaga” din Sibiu. Domnia sa are o activitate științifică susținută, concretizată în participarea la numeroase conferințe naționale și internaționale, publicarea de studii și articole și realizarea volumelor: *Elemente de gramatică a textului. Teorie și analiză* (2004), *Schițele lui Caragiale. Prototip textual și variații stilistice* (2004).

Volumul *Texteme românești. O abordare din perspectiva lingvisticii integrale*, apărut în 2015 sub egida Institutului European, constituie o adaptare a tezei de doctorat a autoarei, susținută cu câțiva ani înainte. Lucrarea își propune să abordeze textemele românești din perspectiva integralismului lingvistic coșerian și a poeziei dezvoltate de Mircea Borcilă pe baza metaforologiei blagiene. Cartea este structurată în șase capitole în care se urmărește prezentarea exhaustivă a acestui fenomen specific discursului repetat: textemul.

În primul capitol se realizează o prezentare a stadiului studiilor despre texteme atât la nivel internațional, cât și în lingvistica românească. Sunt surprinse în manieră critică abordările frazeologiei generativiste, cognitiviste, paremiologice, precum și studiile stilistice consacrate textemelor.

Capitolele al doilea și al treilea încearcă să analizeze conceptul-temă din perspectiva teoretică a lingvisticii integrale. Autoarea pornește de la nivelurile limbajului (universal, istoric,

individual), pe care le-a impus în lingvistică Eugen Coșeriu, și de la competențele asociate (elocutională, idiomatică și expresivă). Valorificând tripartiția coșeriană *desemnare – semnificație – sens*, se abordează *discursul repetat* definit de același cercetător drept „ceea ce s-a spus deja” și se ilustrează modul în care sunt concretizate textemele în diferite limbi istorice, dar și cum sunt acestea folosite în exprimarea particulară/individuală.

Domnia sa urmărește definirea textemelor din perspectivă semantică și aplică modelul prismatic de analiză al lingvistului belgian Dirk Geeraets asupra acestora. Autoarea arată că textemele pot fi analizate în elementele lor constituente, dar că în același timp ele vehiculează un „sens metaforic global” (p.166) care nu poate fi dedus din simpla articulare a acestor elemente pe principiul compoziționalității, de aceea definește textemele ca „unități ale discursului repetat caracterizate prin nonderivabilitate directă (nemijlocită) a planurilor *conținutului* lor” (167).

Se demonstrează astfel că există raporturi de izomorfie între elementele unui textem – sensul global putând fi obținut prin simpla articulare a sensurilor elementelor expresiei” (p. 174), dar și raporturi paradigmatică motivate pe bază metonimică și/sau pe bază metaforică. Pornind de la teoria autorului deja amintit, Simina-Maria Terian caracterizează cu ajutorul conceptului de *motivație* categoriile discursului repetat identificate de Coșeriu (perifrazele lexicale, sintagmele stereotipe și textemele), punându-le în evidență trăsăturile prin care acestea se diferențiază. De asemenea, clasifică textemele în funcție de planurile vorbirii în: diasketice – care se manifestă doar în planul unei anumite limbi, fiind „fenomene de ordin idiomatice” (p.182), texteme diasemice – care presupun competența expresivă a vorbitorilor și cuprind: citate celebre, clișee frazeologice internaționale; și texteme diatropice – texteme care au un sens obținut prin reconfigurarea sensului textemului original prin intermediul altui textem. Această ultimă categorie de texteme suferă modificări produse de determinarea textual-discursivă care se poate manifesta ca: determinare slabă – textemul este integrat în discurs fără alterarea configurației, determinare forte – integrarea îi modifică configurația, dar nu și semnificația idiomatice, și reconfigurare – se modifică atât structura textemului, cât și semnificatul său figurat.

Textemele sunt grupate și în funcție de configurația lor, realizându-se următoarele clase: textemele eventive (cu beneficiar determinat sau nedeterminat) și texteme descriptive (subclasificate în: esențiale – bazate pe implicație, afinitate, metaforizare, și relaționale – echivalente și comparative).

În cel de-al patrulea capitol al lucrării se detaliază mai întâi un „cadru teoretic al semanticii configurative” (p. 195-205), insistându-se asupra clarificării noțiunilor de *câmp idiomatice* și *clasă idiomatică*, iar apoi aceste concepte sunt aplicate asupra a două configurații paradigmatică din limba română: „câmpul idiomatice al FURIEI” și „clasa idiomatice a LUPULUI”, analiza realizându-se și prin raportarea la manifestările discursive ale acestor termeni și în alte limbi.

Capitolul V este dedicat studiului textemelor din perspectiva lingvisticii textului și analizei statutului acestora în discursul „informativ” (discursul public actual), punând în evidență potențialul creator al acestor unități. Pornind de la opera lui I. L. Caragiale, autoarea demonstrează existența în limbajul mass-media a numeroase texteme diasemice, a căror utilizare s-a realizat prin *reîncadrare* (materializată ca topicalizare, reîncadrare „slabă”, reîncadrare „forte” și reîncadrare absolută), dar și prin *reconfigurare* (manifestată ca modificare graduală a

sensurilor textemelor, dezvoltare a sensurilor și a funcțiilor acestora și prin compunerea a două sau mai multe texteme care creează o structură lingvistică inedită). Utilizarea acestor texteme necesită existența unui context minim de referință, necunoașterea sursei primare a textemului alterează/atenuează capacitatea de semnificare a acestuia.

Capitolul ultim analizează textemele din perspectiva poeziei lingvistice și cercetează rolul acestora în romanul *Creanga de aur* de Mihail Sadoveanu. Folosind conceptele de *câmp referențial* și *cuante referențiale* (în accepțiunea pe care Mircea Borcilă le-a dat-o acestor noțiuni) subordonate teoriei „poeziei discursive” a autorului amintit, lucrarea prezintă strategiile de articulare a sensului „poetic” prezente în text: strategia *diaforică* (instituirea a două câmpuri referențiale între care există o tensiune ireductibilă), strategia *endoforică* (încercarea de a anula tensiunea prin accentuarea analogiilor) și strategia *epiforică* (planurile referențiale anterioare se proiectează într-o „lume posibilă imposibilă” – p.269). În urma analizei, autoarea include textul studiat într-un *tipar simbolic-mitic* (p.309) și ajunge la concluzia că „deși nu constituie prin ele însele metafore 'poetice' (revelatorii / trans-semnificative), textemele intră uneori ca 'termeni' în alcătuirea unei metafore 'poetice' complexe și contribuie astfel și la creația de lumi, nu doar de sensuri” (p. 314).

Remarcabilă prin aparatul critic utilizat, prin multitudinea trimiterilor bibliografice și prin acuratețea analizei, lucrarea doamnei Simina-Maria Terian este o scriere de referință în domeniul discursului repetat românesc.